Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste Juni 1881. 30te Aargang.

Den en og halvtredsindstyvende Aarskonference.

(Fra «Deseret News».)

Den en og halvtredsindstyvende Aarskonference for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige tog sin Begyndelse i Tabernaklet i Saltsøstaden, Søndagen den 3die April 1881 Kl. 10 Form., ifølge det første Præsidentsskabs Bestemmelse.

Tilstede paa Forhøjningen vare:

Af det første Præsidentskab: John Taylor, George Q. Cannon og Joseph F. Smith.

Af de Tolv: Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Francis M. Lyman, John H. Smith og Raadgiver D. H. Wells.

Patriark John Smith.

Af Præsidenterne for de Halvfjerdsindstyve: Joseph Young, Horace S. Eldredge, John Van Cott og Wm. W. Taylor.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Robert T. Burton.

Desuden vare Præsidenter for Staver, Biskopper og andre ledende Mænd fra næsten alle Staver i Zion tilstede.

Konferencen kaldtes til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang:

All praise to our redeeming Lord.

Bøn af Præsident Joseph F. Smith.

Koret sang:

O my father thou that dwellest.

Præsident John Taylor sagde: Vi ere mødte tilsammen denne Morgen for at varetage de Pligter og Ansvarligheder, som paahvile os i vor aarlige Konference. Vi syntes, vi vilde forandre Programmet lidt hvad Tiden angaar; og eftersom det er om Foraaret, da Mænd almindelig ere sysselsatte med deres Arbejde, troede vi, at ved at begynde vor Konference i Dag vilde Mændene have Lejlighed til at være tilstede, uden derfor at miste en eneste Dags Arbejde paa deres Marker. Vi have denne Morgen en yndig Tid, Vejret er meget behageligt, og alle Ting synes at være gunstige for vor Forsamling. Og medens vi saaledes ere forsamlede, er det nødvendigt, at vi som den højeste Guds Hellige have vore Hjærter og Følelser under den Almægtiges Paavirk-

ning og Inspiration; vi maa søge at komme i Besiddelse af Guds gode Aand til at vejlede og styre os i alle vore Undervisninger, i alle vore Forretninger, i al vor Raadgivning og i alle de forskjellige Pligter og Ansvarligheder, som paahvile os ved denne Lejlighed.

Paa næste Onsdag Morgen er det et og halvtredsindstyve Aar siden Kirkens Organisation, og naar vi skue tilbage paa de Omstændigheder, hvormed vi have været omgivne fra den Tid til Nærværende, da maa vi visselig erkjende, at vi have Aarsag til at fryde os og være taknemmelige til Israels Gud, for den store Naade og de mange Velsignelser, som ere blevne os tildelte, samt for hans beskyttende Haand, som har været over os midt under Modstand og Forfølgelse; og medens vi hele Tiden have været angrebne af Guds og Sandhedens Fjende, har Herren bevaret os, og vi ville give ham Æren derfor. Uden Hensyn til Menneskenes Følelser, Theorier og Ideer føle vi os paavirkede til at ære og prise Gud, vor himmelske Fader, af vort ganske Hjærte for den Naade og Miskundhed, han har bevist os; og hvad Følelser Menneskene end maa nære mod os, nødes vi dog til at udbryde: Ære være Gud i det Højeste og Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed, ja til Alle, som elske Sandhed, hvor de end ere i den ganske Verden. Og hvadsomhelst Andres Følelser end kan være med Hensyn til os, saa ere vore Følelser dog intet Andet end Kjærlighed, Barmhjærtighed og Saliggjørelse til Menneskene.

Vi ere her for at udføre Guds Villie og Hensigter. Vi ere her for at hjælpe til at opbygge hans Rige, for at modarbejde Vildfarelser, for at forfremme Sandhedens Principer, for at opbygge Zion og bringe i Udførelse alt det, som har været forudsagt af hellige Profeter fra Verdens Begyndelse. Og i vore Læresætninger, i vore Forvaltninger og i at udvælge Missionærer til at gaa ud iblandt Jordens Nationer for at forynde Jesu Kristi Evangelium, samt i alle Forretninger, som vi skulle udføre i vore Forsamlinger, bede vi, at Guds gode Aand maa være med os. Og jeg siger til Israel i Jesu Navn: Gud velsigne Eder og lede Eder paa Livets Vej. Amen.

Apostel Wilford Woodruff ytrede, ligesom den forrige Taler, sin Taknemmelighed til Gud, for det Privilegium at møde tilsammen med saa mange Hellige og dem, som bære det hellige Præstedømme i denne sidste Uddeling. Han kunde ikke andet end udtale sin Forbauselse over den Maade, hvorpaa de Hellige havde været velsignet og bevaret fra Begyndelsen. Hentydede til Exemplet med de tre Hebræer, som kastedes i den gloende Ovn, fordi de nægtede at bøje sig for Kong Nebucadnezars Billede samt hvorledes de undkom uskadte; berørte ligeledes den grusomme Maade, hvorpaa Daniel blev behandlet og senere befriet. Han havde aldrig kjendt en Mand, som havde vundet Noget ved at forsømme de Pligter, som Gud forventede af ham; hentydede til Jonas' Erfaring. Uagtet Frelseren og hans Apostle bleve kaldte til at besegle deres Vidnesbyrd med deres Blod, kunde man ikke formaa dem til at svigte deres Pligter. Joseph og Hyrum Smith vare ogsaa trofaste indtil Døden, og de valgte at dø, hellere end at fornægte Sandheden. Det er alle Sidste-Dages Helliges Pligt at ihukomme saadanne værdige Exempler og erindre, at det lønner sig at udføre Guds Hensigter, selv om det skulde have Døden til Følge, hvorimod det ikke lønner sig for Nogen at føje sig efter Vildfarelser eller forsage Evangeliet. Dersom vi ere tro-

faste, ville vi se alle de Forjættelser, som Gud har givet angaaende denne Uddeling, gaa i Opfyldelse. De Aabenbaringer, vi have modtaget i denne Tidsalder, ere fra Gud, ligesaa meget som nogen, der nogensinde har været given fra Himmelen til Menneskene; og ligesaa vist som fordums Aabenbaringer ere blevne bogstavelig opfyldte, ligesaa vist vil Nutidens Aabenbaringer gaa i Opfyldelse, og ikke et Ord eller Tøddel deraf vil forblive uopfyldt. Gud er med os, og vi behøve ikke at frygte; han vil bryde ethvert Vaaben, som bliver rettet imod os; og uagtet vi til en vis Grad have været underkastede Forfølgelse og de Ondes Hænder endog for nærværende ere løftede imod os, vil Gud dog udfri os fra alle vore Fjender. Hvorfor blive vi forfulgte? Man siger, at det er fordi vi tro paa samt udøve Polygami; men det er blot et Paaskud. Dersom vi tilsidesatte den Læresætning, vilde vi ogsaa nødsages til at tilsidesætte og fornægte Profeter, Apostle, Biskopper, Love og Ordinancer, ja endog Gud selv, og dette kunne vi ikke gjøre. Gud vil opholde os; han har Magt over Menneskene, og han vil vaage over os fra nu af og til evig Tid. Vi behøve ikke at frygte for Menneskene eller fornægte noget Princip af vor Religion for deres Skyld; men ved at frygte Gud og holde hans Bud skulle vi arve evigt Liv i hans celestiale Rige.

Apostel Lorenzo Snow sagde, at vi godt kunde formaa at have Fred og glade Følelser i Hjærtet til alle Mennesker, og i dette Øjemed vare vi blevne kaldte til den Stilling, vi nu indtage, og dette er vor Mission paa Jorden. Jesus kom paa Jorden for at udføre sin Faders Villie og gjøre sin Faders Gjerning, og han paalagde dernæst sine Apostle den samme Mission; han forherligede sin Fader og bød sine Disciple at gjøre ligesaa; og han sagde til dem, at de skulde blive hadede af alle Folk for hans Navns Skyld. Alt det Gode, vi modtage, kommer fra Gud og intet Menneske fatter de Ting, som ere af Gud, uden ved Guds Aand. Før Verdens Grundvold blev lagt, var der et Forbindelsessystem mellem Gud og Menneskene oprettet, og paa ingen anden Maade kan Meddelelse blive modtaget fra ham. Jøderne med al deres Lærdom kunde ikke forstaa, at Jesus, Guds Søn, var iblandt dem; han sagde til dem: „Dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Kristum." Ved et Tilfælde, da Petrus havde svaret ham, at han (Kristus) var den levende Guds Søn, sagde Jesus: „Salig er Du Simon, Jonas' Søn! thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene"; og han sagde ogsaa: „Og paa denne Klippe (Aabenbaringens Klippe) vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den". Det antages, at alle de Hellige ere byggede paa denne Klippe i Dag. Paa dette Princip var Kirken bygget i fordums Dage, og paa samme Princip, nemlig Aabenbarings Principet, er Kirken bygget i Dag. Gjennem dette kom al vor Kundskab angaaende de Ting, som ere af Gud, og vi modtage der igjennem den Trøst, som Aanden giver og som sætter os i Stand til at lide Forfølgelse med Glæde, idet vi se fremad til vor evige Ophøjelse, villige til at lide og opofre alle Ting for Guds Riges Skyld. Ved at fremme Guds Værk forherlige vi Gud, ligesom Jesus gjorde, og vi vide, at dersom vi udføre dette Arbejde, skulle vi blive belønnede og ophøjede i hans Nærværelse samt blive delagtiggjorte i hans Herlighed. Vi maa blive forenede og virke tilsammen for at opbygge Guds Rige; og dersom vi nægte

at gjøre dette, vil Gud finde Midler, hvorved han vil bringe os til at blive eet; thi uden vi ere eet, ere vi ikke hans. De Hellige i Missouri forsømte at hellige deres Ejendomme til Opbyggelsen af Guds Rige, men siden efter maatte de opgive det Hele til Pøbelen. Lad os haabe, at dette ikke skal blive Tilfældet igjen; men lad os holde Guds Bud og søge at forherlige ham i alle vore Gjerninger.

Apostel F. D. Richards følte sig taknemmelig fordi det var os forundt at møde tilsammen i Fred, og fordi Evangeliet var bleven aabenbaret til Menneskene i denne vor Tidsalder, og fordi saa mange havde troet og annammet det. Vi have stor Aarsag til at være taknemmelige; thi medens Pest, Krig og Hunger hjemsøge Menneskene iblandt andre Nationer, saa nyde vi her Helbred, Fred og Velstand. Dog ere vi undertiden tilbøjelige til at tænke, at vi ere haardt prøvede, og vi forestille os, at vi ere nnderkastede Gjenvordigheder. Nuvel, Gud har lovet at hjælpe os i virkelig Trængsel, men han har aldrig lovet, at han vil hjælpe os at bære vore forestilte Gjenvordigheder. Vi burde sætte vor Lid til Gud; han vil altid være rede til at trøste og vejlede sit trofaste Folk. Vi bør holde de Pagter, vi have gjort med Herren og med hverandre, og Herren har sagt, at det tilkommer ham at bevare sine Hellige; hans Haand har været over os fra Begyndelsen, og lige siden vi toge vor Tilflugt til disse Bjærge, have vi havt Held med os. Gud har sagt: „Jeg Herren vil forlade hvem jeg vil forlade; men af Eder (de Hellige) fordres det at forlade alle Mennesker.“ Vi bør ihukomme dette og udføre det i Ord og Gjerning. Mon vi paaskjønne, at vi en Gang levede i Aandeverdenen, hvor et Billede af denne Verden blev fremstillet for os, og at vi have faaet Tilladelse til at komme her, fordi vi vare trofaste i vor Forudtilværelse hinsides Sløret. Vi kom her først, ligesom vor Frelser, for at gaa ned under alle Ting, saa at vi ved at vælge Retfærdighedens Principer gradvis kunde opnaa evig Ophøjelse; dette er den eneste Maade, hvorpaa Mennesket kan blive ophøjet; og uagtet vi blive forfulgte, fordi vi lære disse Principer, kunne vi dog ikke bevæges til at tilsidesætte dem. Men intet Medlem af Kirken, som er i Besiddelse af Aanden af sin Kaldelse, ønsker Andet end Godt over Menneskeslægten. Vor bestandige Bøn er, at Menneskene maa annamme Evangeliet og tilligemed os deltage i dets Velsignelser.

Koret sang:

Sing to the Lord in joyful strains.

Taksigelse af Præsident George Q. Cannon.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang:

Mortals avake, let angels join.

Bøn af Ældste E. Snow.

Koret sang:

O Lord of Hosts, we now invoke.

Apostel Orson Pratt, som i mange Uger havde lagt paa Sygelejet, var saa meget i Bedring, at han var i Stand til at kunne indtage sit Sæde iblandt de Tolv og deltage i Konferencen.

Præsident John Taylor sagde, at det i en saa uhyre stor Forsamling som denne var meget ønskeligt, at man bevarede saa megen Stilhed som muligt; han anmodede derfor Diakonerne om at paase, at Børn ikke løb omkring, men at der blev vedligeholdt god Orden hele Tiden under Møderne, saa at de Tilstedeværende destobedre kunde høre Talerne.

Præsident George Q. Cannon talte til Forsamlingen og ytrede sin Glæde over at være forsamlet med de Hellige til Konference samt ønskede, at Herrens

Aand maatte staa ham bi medens han skulde tale. Han havde været i Washington 15 eller 16 Uger, nød en udmærket Helbred og havde aldrig været bedre tilfreds under lignende Omstændigheder, end han nu var. Man havde i bemeldte Hovedstad sagt en god Del angaaende de Hellige i Utah, men han havde ikke for et Øjeblik ladet sig forstyrre i sine Følelser. Den Strid, hvori vi ere delagtige, foraarsager stor Opvækkelse. Overbevisningen om, at vi ere paa den fordelagtige Side og at Sejr tilsidst vil blive stemplet paa vort Banner, gjør vor Erfaring behagelig. I Betragtning af den Virksomhed, som existerer iblandt de Hellige herhjemme, det Arbejde, som udføres af Hjemmemissionærerne, de unge Mænds og Kvinders Foreninger, kvindelige Hjælpeforeninger, Søndagsskoler osv., samt med at udsende Missionærer til at udsprede Sandhedens Principper, tilligemed Opbyggelsen af Templer og Udførelsen af andre Pligter, som paahvile os, er det intet Under, at Modstanden har været saa bitter, og at der existerer en hel Del Tale og Ophidselse imod „Mormonerne". Fra Begyndelsen af er det bleven os lært, at det vilde blive saaledes. Eftersom dette Værk tiltager Aar efter Aar og Guds Hensigter udfoldes, se vi de mest slaaende Beviser paa Opfyldelsen af Profetierne angaaende os. Joseph Smith, en levende Guds Profet, der var udraabt for baade Ondt og Godt i den ganske Verden, er bleven opløftet lidt efter lidt, og derved er Guds Navn bleven forherliget. Mange af de Ting, som Profeten forudsagde for halvtredsindstyve Aar siden og lige til sin Død, ere blevne virkelig opfyldte; og det er bleven bevist, at han var en sand Profet; ikke de Hellige alene, men mange af Jordens Indbyggere gjøre, uden at vide det, Alt, hvad der staar i deres Magt, for at stadfæste hans Fordring paa at være en Guds Profet. Hvor forunderlige ere ikke Guds Gjerninger og Hensigter! Hvorledes bruger han ikke Nationer og Regjeringer efter sit eget Godtbefindende for Udførelsen af sine forunderlige Hensigter. De, som fra Begyndelsen af ere opvoxede tilligemed Kirken og som have set det mørke og bitre Forbigangne, vide, hvor daarligt de en Gang kunde se Opfyldelsen af disse Profetier; de kunde da kun se dem gaa i Opfyldelse formedelst Troens Øje, men henrundne Aar have opfyldt det, som næsten syntes umuligt. En ung uoplyst Mand bevidnede, at han havde set en Engel fra Himmelen, at det gamle Evangelium med dets Gaver og evige Præstedømme skulde igjen gives til Mænd i Kjødet og Guds Kirke atter blive oprettet paa Jorden. Dette havde en feberagtig Opvækkelse og Forbauselse til Følge. Mænd følte sig tilskyndede til at forfølge ham, de begyndte at lyve om ham og prøvede paa at skade hans gode Karakter; baade han og Forældre samt Slægtninge bleve bagvaskede og æreskændede; hvert Ord og Skridt, han foretog sig, blev antaget for Ondt, og Beskyldninger, som ikke havde det mindste Skin af Sandhed, bleve udspredte om ham. For over halvtredsindstyve Aar siden blev Kirken organiseret med kun sex Medlemmer. Man kunde synes at et saa ubetydeligt Antal Personer skulde kunne have levet upaaagtet, men dette kunde de ikke; thi det blev udbasunet fjærn og nær, at Joseph Smith havde organiseret en Kirke, og man gjorde sig al mulig Umage for at tilintetgjøre ham; falske Beskyldninger fra baade Pressen og Prædikestolen bleve udslyngede mod ham, og ethvert Middel anvendtes for at skade hans Ungdomsliv og Omgivelser. Til samme Tid blev det sagt, at Mormonismen var et Bedrageri og vilde snart briste og forsvinde, men dette skete ikke.

Eldsterne gik ud foruden Pung og Taske og prædikede ved Guds Aand og Kraft, trodsende alle de Rygter og Beskyldninger, som udspredtes angaaende dem, og Værket vedblev at voxe og tiltage; de gik til Kanada, rejste over Oceanet og saaede Sandhedens Sæd paa fremmede Kyster; den spredte sig fra Land til Land, indtil næsten enhver Nation hørte Evangeliets Røst. Eldsterne bleve forfulgte, men de lode sig ikke forstaa med, at de mærkede det; de vedbleve at prædike, thi de vidste, at det var deres Pligt at gjøre det. Forfølgelsen tiltog hjemme eftersom Værket gjorde Fremgang. De Hellige blive beskyldte for enhver tænkelig Forbrydelse, fordi de foregave at modtage Aabenbaring fra Gud og at have de samme Gaver og Velsignelser, som fulgte Kristi Evangelium i fordums Dage. I Missouri udstedte Guvernør Boggs en Udryddelsesordre, og de Hellige bleve uddrevne af Staten; thi Troesfornægtelse eller Død vare de eneste Betingelser for Skaansel. Midt under alt dette profetede Joseph Smith, at de Hellige vilde blive et stort og mægtigt Folk, og under alle deres Forfølgelser klyngede de Hellige sig fast til disse Forjættelser; de vidste, at de vilde blive hadede for deres Religions Skyld, ligesom de Hellige fordum; men de havde Tro til at kunne gjennemgaa Alt, og i Dag kunne de se Opfyldelsen af Profetens Forudsigelser. At de bleve hadede og forskudte, ligesom Joseph selv, har havt dette til Følge, at hans Forfølgere ligefrem have bevist, at han var en Guds Profet. Dette vide de Hellige i Dag, og de kjende mange andre Ting, som Tiden gjemmer i sit Skød, og som i Fremtiden vil blive opfyldt. Vor fremtidige Bestemmelse er nedskreven i Himmelen; den er optegnet i Evighedens Arkiver, Gud har talt det, og ikke en Tøddel eller Bogstav skal forgaa deraf. Medens vi her paa Jorden vente derefter, findes der Myriader af Engle og Aander, som ikke have modtaget Legemer, ventende i Himmelen med Længsel efter dets Opfyldelse. Det er dette Værk, som har været forudsagt af Profeter i gamle Dage, det er den gyldne Tidsalder, som Poeterne omtalte, idet de ved Hjælp af Billeder søgte at skildre den herlige Fremtid; men det Folk, som søger at bringe det i Udførelse, blive beskyldte for enhver Forbrydelse; falske Rygter udspredes og ethvert Forsøg gjøres for at sværte deres gode Karakter; og de Hellige vide, at de samme Magter, som fordum arbejdede paa at tilintetgjøre Kristi Karakter, de samme, som korsfæstede ham og myrdede hans Apostle og Profeter og hvilede ikke førend de fik Guds Kirke bortryddet af Jorden, den samme Aand arbejder nu imod de Sidste-Dages Hellige. Det er forunderligt at Verden ikke kan se dette; her findes en lille Haandfuld Folk, som har været drevne fra deres Hjem ind i en før ukjendt Ørken, hvis Hjærter endnu brænder af Kjærlighed for deres Lands Frihed og Love; og i Stedet for at søge en Forbindelse med Mexiko, hvis Land de egentlig den Gang beboede, eller med Storbritannien, dets Nabo mod Nord, eller med nogen anden Magt, bade de om at blive optaget som Stat i de Forenede Staters Union. Viste de ikke derved deres Kjærlighed og Hengivenhed for Friheden; og have de ikke ved deres Ærlighed, Retskaffenhed, Maadeholdenhed, Venlighed og Gjæstfrihed, som de have lagt for Dagen fra Begyndelsen af, tilkjendegivet deres Ønske om at tjene Gud og elske deres Medmennesker. Hvorfor er al den Skrig og Forfølgelsesaand bleven opvakt imod os? Fordi det er saaledes tilskikket; Striden maa vedblive — Gud paa den ene Side og Satan paa den anden.

Satan har fra Begyndelsen af arbejdet paa at faa Overhaand, og man kunde undertiden synes, at han har naaet sit Maal; men sluttelig vil Sejren dog blive Guds og hans Folks. Det er de Helliges Pligt at opholde Frihed og Ret og at understøtte den konstitutionelle Regjering. Vi ere Kjærnen af en Nation, hvorpaa denne Pligt vil hvile en Gang i Fremtiden. Vi trygle og bede nu om vor Ret, medens man gjør Forsøg paa at berøve os den. Vi ønske den Frihed at kunne tjene Gud, og vi ønske, at alle Folk skulle have den samme Frihed. Samvittighedsfrihed, Frihed til at tænke, tale og handle, for saa vidt som det ikke skader Andres Rettigheder, er vort Valgsprog og bestandige Ønske. Dette er Evangelium, og det er saa godt et Evangelium, som kan blive prædiket. Taleren sluttede med en inderlig Bøn for Israels Velfærd.

Koret sang:

How beautiful upon the mountains.

Taksigelse af Apostel Brigham Young. (Fortsættes.)

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 256.)

Lad hvert Kompagni med dets Befalingsmænd og Præsidenter bestemme, hvor mange der kunne afgaa næste Foraar; udvælg saa et Antal stærke og flinke Mænd til at tage Trækdyr, Sædekorn og Agerdyrkningsredskaber med sig, for at gaa som Pionerer og gjøre Forberedelser til at nedlægge Vaarsæd i Jorden. Lad hvert Kompagni bære en ligelig Andel, ifølge den til samme hørende Ejendom; i at medbringe de Fattige, Enkerne, de Faderløse og deres Familier, som ere i Armeen, paa det at Enkens og den Faderløses Skrig ikke skal komme op for Herrens Øre mod hans Folk.

„Lad hvert Kompagni bygge Huse og berede Marker for at avle Korn for dem, som skulle blive tilbage dette Aar, og dette er Herrens Villie angaaende hans Folk.

„Lad hver Mand bruge sin Indflydelse og Ejendom til at flytte dette Folk til det Sted, hvor Herren skal oprette en Stav af Zion; og hvis I gjøre dette af et rent Hjærte og i Trofasthed, skulle I blive velsignede; I skulle blive velsignede i Eders Hjorde, i Eders Marker, i Eders Huse og i Eders Familier. — — — Søg at bevare alle Eders Rettigheder, den Ene for den Anden, og rør ikke det, der er din Broders. Holder Eder fra det Onde. Tager ikke Guds Navn forfængeligen, thi jeg er Herren, Eders Gud, ja, Eders Faders Gud, Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud. Jeg er den, som udførte Israels Børn af Ægypti Land, og min Arm er udstrakt i de sidste Dage, for at frelse mit Folk Israel. — — —

Har jeg ikke udfriet Eder fra Eders Fjender, selv kun deri, at I have efterladt et Vidnesbyrd om mit Navn? Nu, lytter derfor, o I mit Folk af min Kirke, og I Ældster, lytter tilsammen, I have annammet mit Rige; værer flittige i at holde alle mine Befalinger, saa at Dommen ikke skal komme over Eder og Eders Tro svigte Eder, og Eders Fjender triumfere over Eder. Amen og Amen."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Aarsag til Frafald.

(Fra «Millennial Star».)

Siden Kristi Kirkes Organisation i denne vor Tid, saa vel som gjennem dens Tilværelse i fordums Dage, have mange af dens Medlemmer tabt deres „første „Kjærlighed" for Evangeliet og senere forladt dets Principer. Mange og forskjellige have Aarsagerne været til slige Frafald. Vi have ikke til Hensigt at ville fremhæve alle de forskjellige Grunde, som have ledt til Unddragelsen af den Helligaand fra saadanne Individer, eftersom de allerede ere vel bekjendte. Endogsaa iblandt Kirkens yngre Medlemmer er det almindeligt forstaaet, at medmindre alle Slags slette Vaner og Laster blive tilsidesatte, vil Sindet blive formørket og Troesfornægtelse tilsidst indtræde. Der gives ogsaa andre Aarsager, som, uagtet de ikke strax have saa alvorlige Virkninger, med Tiden ville tilintetgjøre Troen paa Guds Værk, dersom de tillades at virke bestandigt. En af disse er Stolthed, der hos forskjellige Personer antager forskjellige Former, alt overensstemmende med Vedkommendes Omstændigheder og Tilbøjeligheder. Denne Stolthed findes iblandt Fattige, lige saa vel som iblandt Rige, og giver sig tilkjende ved falske og naragtige Indbildninger af forskjellige Slags samt ved udvortes Skin og i Forestillinger om en eller anden indbildst Livsstilling eller Berømmelse, medens maaske Tilfredsstillelsen af denne Slags Stolthed udsuger den egentlige Kilde, hvorfra Ærlighed og Oprigtighed har i sit Udspring, og som i sig selv er en større Skat end et godt Navn og Penge, og med hvilken en forestilt og udvortes poleret Fremtræden aldrig kan sammenlignes. Atter Andre med en særdeles god Forstand, som burde lede dem ind til bedre og højere Ting og udvikle deres virkelige Dyd og gode Egenskaber, lade sig beherske af en vis Stolthed over deres personlige Udseende eller formentlige aandelige Overlegenhed, medens atter Andre tilskyndes af en personlig Selvretfærdighedsfølelse. Disse ere farlige Tegn paa en groende og tiltagende Apostasi. Vi finde, at saadanne Personer ere tilbøjelige til at kritisere Andres Vandel paa det Haardeste, og i nogle Tilfælde angribe de paa det Ubarmhjærtigste ethvert Skridt, ethvert Ord og alle Ting, som deres Brødre foretage sig, idet de afmale Andres Fejl med de sorteste Farver. Denne Aand leder dem ikke alene til at undervurdere deres Omgivne og Medforbundne, som maaske kunne synes at være dem underordnede paa den aandelige Vægtskaal, men den leder dem tilsidst til en almindelig Dadelsyge, til at angribe deres Ønsker og Hensigter, som Gud har sat til at lede og styre sit Rige, og saaledes med Tiden tabe de Troen paa det, som tales af Guds inspirerede Tjenere; stolte Mennesker røbe i Alt, hvad de gjøre og sige, en vis „Tomhed", som de forgjæves prøve paa at skjule, men som er meget iøjnefaldende for Iagttagere og af Mænd, som have Erfaring i Kirken. Endog saadanne Ytringer, som maatte have til Hensigt at fremhæve deres Ydmyghed, røbe ofte deres Stolthed, og Nogle gjøre sig endog saa stolte af at være „ydmyge",

at de ligefrem blive modbydelige, hvor de tænkte sig at være smigrende. Virkelig Ydmyghed er et af Evangeliets første Principer; men en Efterlignelse af denne kostelige Egenskab, ligemeget hvor pyntet og skinnende den end kan være, er i høj Grad foragtelig. Et af de mest slaaende Midler, hvorved man tilegner sig virkelig Ydmyghed, er at undersøge sig selv og kritisere sine egne Gjerninger — sin egen Vandel. Paulus giver os i sin Epistel til Romerne en smuk og betydningsfuld Lektie i følgende Ord: „Du derfor, som lærer Andre, Du lærer ikke Dig selv! Du, som prædiker at man ikke skal stjæle, Du stjæler! Du, som siger, at man ikke skal bedrive Hor, Du bedriver Hor! Du, som haver Vederstyggelighed til Afguder, Du raner det Hellige. Du, som roser Dig af Loven, Du vanærer Gud ved Lovens Overtrædelse." (Rom. 2, 21—23.) Og fremdeles i 28de og 29de Vers siger han: „Thi ikke den, som udvortes er Jøde, er derfor Jøde; ej heller er den Omskjærelse, som sker udvortes i Kjødet, derfor Omskjærelse; men den, som indvortes er Jøde, og Hjærtes Omskjærelse i Aanden, ikke efter Bogstavet. En saadan har Ros, ikke af Mennesker, men af Gud." Lad Herrens Aand ransage vore Hjærter og rense os fra ethvert Onde, og lad os fordriste os til at sige, at vi alle gjennem denne vor Renselsesperiode ville være ydmyge; thi vi ville føle os saa overbeviste om vore egne Daarskaber, Traditioner og syndige Tilbøjeligheder, og saa sysselsatte med at bortrydde Bjælken fra vort eget Øje, at vi ikke ville have Tid til at bebyrde os med Skjæven i vore Brødres Ojne.

En anden væsenlig Aarsag til Frafald er Ligegyldighed med Hensyn til at opfylde Tiendeloven, hvortil der fra Tid til anden har været hentydet i Stjernen. Intet Medlem af Kirken, som med fri Villie forsømmer at betale sin Tiende Maaned efter Maaned, kan med Rette forvente at trives i aandelig Henseende; og der gives intet bedre Bevis for Besiddelsen af den Helligaand, end at betale vor Tiende nøjagtigt. Ingen er for fattig til at betale en Tiendedel af hvad de fortjene; thi den Almægtige har gjennem Profeten Malakias givet os den store Forjættelse, at han vil udgyde sine Velsignelser paa dem, som betale deres Tiende, „indtil de have ikke nok at tage udi". Og hvorfor skulde de Fattige, som udgjør Kirken i vore Lande, dømme sig selv at være for fattige eller uværdige til at modtage alle de aandelige og timelige Velsignelser, som Opfyldelsen af denne herlige Lov har til Følge. De, som søge at undgaa denne Befaling, ere ikke retfærdiggjorte for Gud og hans Tjenere, og vi kalde paa dem til Omvendelse samt til at søge „Guds Rige og hans Retfærdighed", saa at det øvrige Fornødne maa vorde dem tillagt og at de maa kunne glæde sig i Fredens Aand, som følger de Lydige og Trofaste; i Særdeleshed bør de ledende Mænd i Grenene sætte et følgeværdigt Exempel i denne Henseende, saa at nyt Liv maa blive vækket hos Medlemmerne og Alle maa voxe i Tro og gode Gjerninger.

Lad de omtalte Onder blive banlyste, og saa snart andre vise sig, gjør alt muligt for at bortfjærne og overvinde dem; thi ved at gjøre saaledes, vil i det mindste nogle af Frafaldets Aarsager blive tilintetgjorte, og vi ville blive mere standhaftige i Sandheden samt blive mindre udsatte for at forsmægte i Prøvelsens Time, og vi ville blive bedre i Stand til at modstaa Fristelser, naar Tvivl og Frygt besnærer vort Sind.

Ankomst af Missionærer.

Den 16de Maj havde vi den Glæde at byde følgende Zionsældster velkomne til denne Stad: Hans Jørgensen fra Pleasant Grove, James Hansen fra Mill Creeck, Jørgen Jørgensen fra Ovid, R. Christoffersen fra Lynne, Lars P. Christensen fra Richfield, Jens M. Christensen fra Moroni, O. C. Larsen fra Ephraim, Jens P. Jensen fra Hyrum, Jens Jakobsen fra Fountain Green, Joseph R. Linvall fra Paris og Rasmus Olsen fra Draperville. Med disse Brødre, som forlode Saltsøstaden den 19de April i Selskab med flere Missionærer til Storbritannien, fulgte ogsaa to Søstre, som kom her til paa Besøg hos Slægtninge og Venner, og ligeledes en Broder Tellef Israelsen, som rejste direkte fra England til Norge.

Selskabet havde, naar man undtager en Uges Ophold i New York, som Følge af Oversvømmelser i de vestlige Stater, havt en hurtig og behagelig Rejse, baade over Land og Vand, og ankom hertil i Nydelsen af god Helbred, samt i Besiddelsen af den rette Aand, hvilket giver os Grund til at forvente, at de ville blive i Stand til at udføre et godt Arbejde for Herrens Værks Fremme i disse Lande.

Maa den Almægtige rigelig velsigne dem dertil, saa at Mange formedelst deres Vidnesbyrd og Virksomhed maa blive bragte til Sandhedens Erkjendelse.

Afløsning.

Følgende Brødre ere løste fra deres Mission med Tilladelse til at rejse hjem med vort første Emigrantselskab, som vil forlade Kjøbenhavn d. 20de ds.:

Ældsterne Lawrence C. Mariager og John T. Thorup løses fra at arbejde i Aalborg Konference,

Ældsterne Ludvig Suhrke og John Hansen fra at arbejde i Aarhus Konference,

Ældsterne Peter A. Nielsen, Herman F. F. Thorup og Isaac Sørensen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference,

Ældsterne C. O. Bylund, Christian Olson og Fred. Lundberg fra at arbejde i Stockholms Konference,

Ældste Måns Nilsson fra at arbejde i Skaanes Konference,

Ældste Peter Nilson fra at arbejde i Gøteborgs Konference og

Ældsterne A. L. Skanchy og A. Amundsen fra at arbejde i Kristiania Konference.

Ovennævnte Brødre, der alle, med Undtagelse af Ældsterne Andrew Amundsen og John Hansen, ankom her til som Missionærer fra Zion i 1879, have siden deres Ankomst virket med Flid og Nidkjærhed for Herrens Værks Fremme i disse Lande, og vi nedbede nu Herrens Velsignelser over dem for deres Trofasthed og alt det Gode, de have udført, idet vi samtidig ønske dem en lykkelig og behage= Rejse tilbage til deres Hjem, Familier og Venner i Vestens fredelige Dale.

Beskikkelse.

Ældste Hans Jørgensen er beskikket til at arbejde paa „Skandinaviens Stjernes“ Kontor.

Ældsterne Jørgen Jørgensen, Jens Hansen, R. Christoffersen og Rasmus Olsen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference,

Eldsterne Jens M. Christensen og Jens Jakobsen til at arbejde i Aarhus Konference,

Eldsterne Lars P. Christensen og Jens P. Jensen til at arbejde i Aalborg Konference,

Eldsterne O. C. Larsen og Tellef Israelsen til at arbejde i Kristiania Konference og

Eldste Joseph R. Linwall til at arbejde i Stockholms Konference, alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Notits. Den ny Udgave af Mormons Bog paa Dansk er nu udkommen. Konferencepræsidenterne ville behage at indsende deres Rekvisitioner.

Konferencemøde.

Konferencemødet i Aarhus, som afholdtes den 23de og 24de April, overværedes af følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident N. Wilhelmsen, C. Jensen, Konferencens Præsident, H. Funk, Præsident for Kjøbenhavns Konference, samt Eldsterne J. J. Jensen, H. Madsen, J. Hansen, L. Nielsen, J. T. Thorup, L. Suhrke og J. S. Jensen.

Lørdag d. 23de Kl. 8 Aften.

En Velkomstsang blev afsungen af Sangkoret. Efter de almindelige Aabningsceremonier afgave Forstanderne for de forskjellige Grene deres Rapporter, hvoraf fremgik, at Tilstanden iblandt de Hellige i Almindelighed var god og Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse lovende. Præsidenten for den kvindelige Forening i Aarhus gav ogsaa en tilfredsstillende Rapport over Foreningens Virksomhed siden sidste Konferencemøde. I dette Tidsrum havde dens Lærere besøgt 782 Familier, baaret Vidnesbyrd for 150 og solgt en Del Smaaskrifter. Medlemmerne havde bidraget 46 Kroner til Foreningens Kasse, hvoraf 30 Kroner vare blevne forbrugte til de Fattige.

Eldste J. S. Jensen talte derefter en kort Tid til Forsamlingen.

Præs. C. Jensen var tilfreds med de afgivne Rapporter og glædede sig meget over de gode Følelser, som gjorde sig gjældende iblandt det arbejdende Præstedømme og de Hellige i Almindelighed, talte om Nødvendigheden af, at de Hellige i alle Ting viste deres Omgivelser et godt og følgeværdigt Exempel.

Søndag den 24de Kl. 10 Form.

Præs. C. Jensen oplæste den statistiske Rapport over hele Konferencen; ifølge denne vare 99 Personer døbte siden forrige Konferencemøde. De 8 Zionsbrødre og 9 unge Missionærer samt 28 Søndagsmissionærer, som havde virket gjennem Vinterens Løb, havde gjennemmissionæret 230 Byer, hvoriblandt nogle Kjøbstæder, og solgt Bøger og Skrifter for omtrent 825 Kroner. Der fandtes i Konferencen 340 Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne" og 212 paa „Ungdommens Raadgiver". Der fandtes kvindelige Hjælpeforeninger og unge Mænds Foreninger samt Søndagsskoler i Aarhus og Randers, hvilke alle vare i en sund og god Forfatning.

Eldste J. T. Thorup sagde, at vi vare mere velsignede end noget andet Folk paa Jorden, thi vi havde annammet de Principer, som Herren anerkjendte og som han atter havde gjengivet til Jorden i disse vore Dage. Han bevidnede, at de samme Tegn og Velsignelser, som fulgte Evangeliet i fordums Dage, ogsaa nydes af dem, der nu annamme Sandhedens Budskab; viste hvor nødvendigt det var for de Hellige at efterleve Evangeliets Bud og Love og bar Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Sendelse.

Eldste J. S. Jensen omtalte den Glæde, som indgaves de Hellige ved Tan-

ken om, at de levede i en saa herlig Tid, da Herren havde kundgjort sin Villie ved sin egen samt ved Engles Røst og sagde, at dersom vi forventede at opnaa den Ophøjelse, vi higede efter, maatte vi efterleve de Raad og Formaninger, som bleve os givne gjennem Guds Præstedømme fra Tid til anden.

Præs. N. Wilhelmsen udtalte sin Glæde og Tilfredshed over de gode Rapporter og Brødrenes økonomiske Husholdning med Kirkens Midler; omtalte Guds Riges stadige Fremgang og at uagtet Mange emigrerede her fra sidste Aar, var Aarhus Konference dog ligesaa stor endnu som før; han omtalte ogsaa Søstrenes gode Arbejde i Aarhus By og sagde, at Dagen ikke var fjærn, da Menneskene skulde forstaa og erkjende, at de Sidste-Dages Hellige vare deres bedste Venner.

Ældste L. Suhrke sagde, at Herrens Værk vilde gaa frem iblandt alle Nationer, og Tiden var meget nær, da alle Knæ skulde bøje sig og hver Tunge bekjende Herrens Navn. Han omtalte den slesvig-holstenske Mission og hans Landsforvisning fra Hamborg, men troede, at der snart vilde blive større Frihed til at forkynde Evangeliet. Han havde prædiket Ordet med Nidkjærhed og selv i Fængslet havde han havt Lejlighed til at forkynde Sandheden.

Præs. S. Christensen sagde, at de Sidste-Dages Helliges Religion var en praktisk Religion. Menneskene tror, at Jesus Kristus er Guds Søn; Djævelen tror det ogsaa og skjælver, men de Hellige maatte vise deres Tro i deres Gjerninger. Han omtalte Bønnens Nødvendighed og raadede alle Mennesker til tidlig og sildig at paakalde Herrens Navn og bede om Kraft og Styrke til at efterleve hans hellige Bud og Love. Han opmuntrede ogsaa de Hellige til at betale deres Tiende og ikke tænke, som de fleste Mennesker tro, at de kunne indgaa og blive frelste i Guds Rige, uden selv at gjøre Noget for dets Opbyggelse, thi Alle, som troede saaledes, vilde blive højligen skuffede i deres Forventninger.

Kl. 2 Eftermiddag.

Præs. C. Jensen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse; alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Navnet paa den slesvig-holstenske Gren forandredes til Kiels Gren. Broder L. Suhrke, som var bleven landsforvist fra Hamborg, blev samtidig løst fra sin Mission dersteds og bestikket til at arbejde i Lybæk. Pouli E. B. Hammer bestikkedes til at fortsætte Missionsvirksomheden i Hamborg i hans Sted. Præs. var glad for den Enighed, som de Hellige udviste ved Afstemningen, og takkede de nu afløste Missionærer for deres Virksomhed og Trofasthed gjennem Vinteren; han sagde, at dersom de Hellige vilde vedblive at være virksomme, kjærlige og overbærende med hverandre, vilde Himmelens Velsignelser blive udgydte over dem i en rig Fylde, og de vilde annamme mere Lys og Kundskab Tid efter anden. Han ytrede ligeledes sin Glæde og Tilfredshed med Hensyn til sin Virksomhed iblandt de Hellige i denne Konference.

Ældste L. Nielsen sagde, at vi maatte stole paa Herren og være villige til at give ham Æren for hvad der udførtes; vidnede om Evangeliets Gjengivelse og Præstedømmets fuldkomne Organisation og sagde, at det var formedelst Herrens store Naade at han atter havde aabenbaret sin Villie til Jorden, og det stod nu til Menneskene selv at udføre deres Del i at undersøge Lærdommens Beskaffenhed; og dersom de saa fandt, at den var Sandhed, da adlyde Principerne. Han opmuntrede de Hellige til at leve saaledes, at vore Medmennesker kunde blive tiltalte af deres gode Exempler.

Ældste J. J. Jensen sagde, at han formedelst den Helligaands Indflydelse vidste og kunde bevidne, at denne Gjerning var af Herren, og der fandtes den allerbedste Lejlighed for Enhver til at virke med det Pund, som var ham anbetroet. Ingen vilde miste Noget ved at gjøre Guds Villie.

Ældste J. J. Hansen sagde, at Herren var mægtig til at tage de Ringe og Uansete og anvende dem som Redskaber i hans Haand til at opbygge hans Rige, bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse ved den Engel, som Johannes saa flyve midt igjennem Himmelen osv.

Præs. N. Wilhelmsen fremsatte Lignelsen om de ti Jomfruer, opmuntrede de Hellige til Ydmyghed og Trofasthed, saa at de ikke skulde blive talte iblandt dem, som havde tabt Olien, men at de maatte bestandig have Olie i deres Lamper. Sagde, at vor Glæde, vor Frelse og vor Ophøjelse laa i vor egen Haand, og Ingen kunde opnaa en fuldkommen og evig Ophøjelse i deres Uvidenhed. Evangeliet var givet for at Menneskene ikke skulde være i Uvidenhed om Guds Villie. Og lige saa lidt som Nogen kunde naa en celestial Herlighed i Uvidenhed, lige saa lidt kunde Nogen

komme ind til Guds Nærværelse i deres Synder. Derfor skulde Evangeliet prædikes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.

Aften Kl. 8.

Ældste O. Gøthe sagde, at Tro kom formedelst Undervisning, og for at komme i Besiddelse af sand Kundskab, maatte man have sand Undervisning; derfor skulde Enhver undersøge for sig selv.

Ældste H. Madsen vidnede om, at Herren havde talet til Jorden i disse Dage og beviste fra Skrifterne, at dette var forudset og kundgjort af Herrens Tjenere i fordums Dage. Sagde, at Ingen Mand eller Kvinde, som levede eller nogensinde havde levet, vilde blive frelst, medmindre de adløde Herrens Bud og Love; han sagde, at der var en Glæde i at tjene Herren, som Synderen aldrig kunde erfare.

Præs. H. Funk glædede sig over at være forsamlet med de Hellige i denne Stad og over den ypperlige Fremgang, som Guds Værk havde gjort; sagde, at det var de Ringe, som bleve udsendte for at forkynde Evangeliet, men de bleve gjorte stærke formedelst Herrens Kraft. Menneskene beklagede dem, som annammede dette Værk; saaledes havde de beklaget ham, uagtet han ikke havde lært andet end Godt i den Tid, han havde været forbunden med denne Gjerning. Han sagde, at Menneskene vare afvegne fra Herrens rette Veje, og derfor var det nødvendigt, at Herren igjen skulde aabenbare sin Vilie til Jorden, og han bevidnede, at Herren havde gjort dette.

Præs. N. Wilhelmsen sagde, at den Mand og Kvinde, som havde annammet Evangeliet og efterlevede samme, havde Trøst i Livet, Trøst i Døden og Trøst i Evigheden; vidnede om, at Gud levede og at han var Ophav til al Sandhed, og dersom vi vare af Sandheden, vare vi af Gud. Omtalte Emigrationen og sagde, at de Hellige ikke rejste eller burde rejse for Brødet og Fiskenes Skyld, men alene i Lydighed til Herrens Befaling for at gjøre hans Villie.

Efter nogle passende Bemærkninger af Præs. C. Jensen sluttedes Konferencen til ubestemt Tid med Taksigelse af Præs. N. Wilhelmsen.

Under alle Møderne var den rummelige Sal aldeles opfyldt af opmærksomme Tilhørere, iblandt hvilke vare mange Fremmede, og Guds Aand var rigelig udgydt over Brødrene, som talte.

Et Præstedømsmøde afholdtes Mandag Formiddag, hvor mange gode Raad og Instruxer bleve givne af Brødrene C. Jensen, J. J. Jensen, H. Madsen, S. Christensen, H. Funk og N. Wilhelmsen

Mandag Eftermiddag havde den kvindelige Hjælpeforening arrangeret et Festmaaltid for de tilstedeværende Zionsbrødre og Missionærer. Den livligste og behageligste Stemning herskede, og flere af Brødrene talte meget rosende og anerkjendende om Søsternes vellykkede Bestræbelser for at gjøre Brødrene Tiden behagelig og sagde, at de længe vilde mindes den behagelige Tid, de havde tilbragt sammen med de Hellige i Aarhus.

Om Aftenen afholdt den kvindelige Hjælpeforening et Møde, hvor en Del af Søstrene udtalte deres Glæde over at have det Privilegium at hjælpe til at fremrulle Herrens Gjerning. Brødrene J. T. Thorup, L. Suhrke og N. Wilhelmsen talte belærende til Søstrene og opmuntrede dem til at fortsætte deres Virksomhed samt bevare de gode Følelser, som herskede iblandt dem.

C. Christoffersen,
Skriver i Konferencen.

Det sidste af de tre Vidner.

(Fra «Deseret News».)

Da Mormons Bog blev oversat ved Guds Gave og Kraft, blev den guddommelige Forjættelse givet til Profeten Joseph Smith, at tre Vidner skulde blive tilladte at se Pladerne og modtage en Tilkjendegivelse fra Gud angaaende Optegnelsen, saa at de kunde blive i Stand til at bære Vidnesbyrd om dette Værk til alle Nationer. Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris vare de Personer, som udvalgtes til at modtage denne Aabenbaring. Deres Vidnesbyrd, saaledes som det er bleven offentliggjort for Verden og oversat i flere for-

skjellige Sprog, lyder saaledes: „Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk til hvilke dette Værk monne komme, at vi, formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, have set de Plader, som indeholde denne Optegnelse, hvilken er en Beretning om Nephis Folk, og ligeledes om Lamaniterne, deres Brødre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilket der er talet; og vi vide ogsaa, at de ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst har kundgjort os det; derfor vide vi med Visbed, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi, at vi have set de Indgravninger, som ere paa Pladerne, og at de ere blevne os viste ved Guds Kraft og ikke ved Menneskers. Og se, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelen, og han bragte Pladerne og lagde dem for vore Øjne, saa at vi saae og skuede dem samt Indgravningerne derpaa; og vi vide, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, at vi saae dem og bære Vidnesbyrd om, at disse Ting ere sande; og det er vidunderligt for vore Øjne; desuagtet bød Herrens Røst os, at vi skulde bære Vidnesbyrd derom; hvorfor vi, for at være lydige til Guds Befalinger, vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, ville vi kunne holde vore Klæder rene fra alle Menneskers Blod, og ville blive fundne ubesmittede for Kristi Domstol samt bo hos ham evindeligen i Himmelen. Og Ære være Faderen, Sønnen og den Helligeaand hvilke ere een Gud. Amen.

Oliver Cowdery,
David Whitmer,
Martin Harris."

I Joseph Smiths Levnetsløb findes en nærmere Beskrivelse over de Omstændigheder, som staa i Forbindelse med ovenstaaende Tilkjendegivelse af Guds Kraft, hvilken Beretning flere Gange har været gjentaget af hvert af Vidnerne. De erklære bestemt, at som Svar paa deres Bønner blev en Engel sendt fra Gud og viste sig for dem samt gjennembladede Pladerne Blad for Blad, saa at de saae Hieroglyferne, som vare indgravne derpaa, og Herrens Røst talte til dem fra Himmelen, bærende Vidnesbyrd om, at Optegnelsen var rigtig oversat. Da deres Bønner ikke lige strax bleve besvarede, trak Martin Harris sig tilbage fra de Øvriges Selskab, og strax efter modtoge Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer Aabenbarelsen. Derefter gik Joseph Smith til det Sted, hvor Martin Harris laa og bad, og efter at han havde forenet sig med ham i at paakalde Gud, blev Synet gjentaget til Martin Harris' store Glæde og fuldkomne Tilfredshed. Nogle Aar efter bleve disse tre Vidner, efter at have staaet en Tid som Medlemmer i Kirken, udelukkede for Ligegyldighed og Overtrædelse. Deres Adskillelse fra Kirken har siden været anvendt som et Modbevis for Mormons Bog; men efter vor Mening er det tværtimod et stærkt Bevis for dens Sandhed; thi dersom der havde været nogen som helst hemmelig Forstaaelse mellem dem og Joseph Smith, vilde han ikke have vovet at undrage sig deres Fællesskab, af Frygt for selv at blive blotstillet som en Bedrager. Disse Mænds Vidnesbyrd angaaende Mormons Bog og den dermed forbundne guddommelige Aabenbaring vedblev at være det samme efter deres Udelukkelse fra Kirken. Deres Vidnesbyrd hverken vaklede eller forandredes nogensinde. De bibeholdt deres Standhaftighed overfor baade Ven og Fjende, og Intet kunde bevæge dem til at forandre eller tilbagekalde en Tøddel deraf. Oliver Cowdery vendte efter en Tids Forløb ydmyg tilbage til Kirken; han opløftede atter sin Røst til Sandhedens Forsvar, og vedblev til sin Dødsdag at bære Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, samt at bekræfte det Vidnesbyrd, han i denne Henseende havde erholdt. Kirken var paa denne Tid underkastet de alvorligste Trængsler og Gjenvordigheder, thi de Hellige vare nemlig drevne bort fra Civilisationens Grænser, og endnu vare de ikke tilfulde grundfæstede i Bjærgenes Skjød. Martin Harris gjenforenede sig med Kirken og kom til Utah, hvor han indtil sin Død opløftede sin Røst paa mange Steder, gjentagende sit oprindelige Vidnesbyrd. David Whitmer, som endnu lever, har aldrig, saa vidt os er bekjendt, forandret sit Vidnesbyrd i mindste Maade med Hensyn til denne store og mærkelige Begivenhed. Han tilhører ikke Kirken for Nærværende og anerkjender ikke Læren om Flerkoneri, ej heller enkelte andre Principer, som lærtes af Joseph Smith ifølge guddommelig Befaling; men derimod har han fra Begyndelsen af lige til den nærværende Tid gjentagne Gange stadfæstet Sandheden af det himmelske Syn. Vi have modtaget et Exemplar af »Richmond Conservator«, dateret den 25de Marts 1881, hvilket blev os overleveret af Bro-

der Samuel Russel, der er bekjendt med David Whitmer samt de Personer, hvis Navne forekomme nedenunder. Nævnte Blad indeholder en Erklæring af det sidste af de tre Vidner (David Whitmer), hvilken vil være af Interesse for vore Læsere, og vi ville her gjengive det ordret, med Undtagelse af nogle Paragrafer, som ikke have nogen virkelig Hentydning til det himmelske Syn. Det Følgende er David Whitmers „Erklæring":

Til alle Slægter, Stammer Tungemaal og Folk til hvem dette monne komme:

Eftersom en vis John Murphy, fra Polo, Caldwell County, Missouri, har udspredt det Rygte, at jeg i en Samtale med ham sidste Sommer fornægtede mit Vidnesbyrd, som et af de tre Vidner til Mormons Bog, ønsker jeg for at han muligvis nu maa kunne forstaa mig, dersom han ikke forstod mig den Gang, samt for at Verden maa kunne forstaa Sandheden en Gang for alle, med Frygt for Gud at afgive følgende offentlige Erklæring, medens jeg nu saa at sige staar paa Gravens Rand:

At jeg har aldrig nogensinde fornægtet det Hele eller nogen Del af det Vidnesbyrd, som for saa lang Tid siden blev offentliggjort tilligemed Mormons Bog, som et af de tre Vidner. De, som kjende mig, vide bedst, at jeg altid har hævdet dette mit Vidnesbyrd. Og for at intet Menneske skal blive vildledt eller tvivle om mine nuværende Anskuelser desangaaende, bekræfter og stadfæster jeg igjen Sandheden af alle mine forud givne Erklæringer, saaledes som de den Gang bleve offentliggjorte:

„Den, som haver Øren, han høre"; det var intet Bedrageri; hvad, der er skreven, er skreven, og lad den, som læser, forstaa. * * * *

Dersom Nogen tvivler, burde han da ikke paa en forsigtig og ærlig Maade lære at forstaa Sagen, førend han ophøjer sig til at sidde som Dommer og fordømme Lyset, som skinner i Mørket og som viser Vejen til evigt Liv, saaledes som det er udpeget af Guds aldrig vildledende Haand.

I Jesu Kristi Aand, som sagde: „Følger mig, thi jeg er Vejen, Sandheden og Livet", afgiver jeg denne Erklæring til Verden. Lad Gud, paa hvem jeg haaber, være min Dommer med Hensyn til min Ærlighed og Oprigtighed, samt den Tro og det Haab om evigt Liv, som er i mig.

Mit oprigtige Ønske er, at Verden maa høste Gavn af denne simple og tydelige Erklæring om Sandheden. Og al Ære skal tilhøre Faderen, Sønnen og den Helligaand, hvilke ere een Gud. Amen.

David Whitmer sen.
Richmond, Missouri.
d. 19de Marts 1881.

Vi undertegnede Borgere af Richmond, Ray County, Missouri, hvor David Whitmer sen. har boet siden Aaret 1838, bevidne, at vi længe have været nøje bekjendte med ham, og vi kjende ham som en Mand, der kan fremhæves som et Exempel paa den højeste Retskaffenhed, Sandhed og Oprigtighed.

Givet i Richmond, Missouri, den 20de Marts 1881.

A. W. Doniphan,
Geo. W. Dunn, Dommer i 5te Distrikts Ret.
T. D. Woodson, Præsident for Ray Countys Sparebank.
J. T. Child, Redaktør for «The Conservator».
H. C. Garner, Kassserer for Ray Countys Sparebank.
W. A. Holman, County Skatmester.
J. S. Hughes, Bankør i Richmond.
D. P. Whitmer, Sagfører.
James W. Black, Sagfører.
C. L. Cantwell, Postmester i Richmond.
Geo. J. Wasson, Borgermester.
James A. Davis, County Skatteopkræver.
C. J. Hughes, Overdommer i Ray Countys Ret.
Geo. W. Trigg, County Skriver.
W. W. Mosby, Læge.
Thomas McGinnis, forhenværende Konstabel i Ray County.
J. P. Quessenberry, Kjøbmand.
W. R. Holman, Møbelsnedker.
Lewis Slaughter, Protokolfører.
Geo. W. Buchanan, Læge.
A. K. Reyburn.

«The Conservator» indeholder følgende Redaktionsbemærkning angaaende ovenstaaende Erklæring:

„Vi offentliggjør paa et andet Sted et Brev fra David Whitmer sen., en gammel og velbekjendt Borger i Ray County, tilligemed en Bekræftelse med Hensyn til hans Karakter som Borger, undertegnet af et større Antal af Samfundets ledende Borgere, som Svar paa nogle upaalidelige Beskyldninger, som havde været udspredte om ham.

Der er ingen Tvivl om, at Hr. Whitmer, som var en af de tre Vidner til Ægtheden af Guldpladerne, paa hvilke han gjør Fordring paa, at Joseph Smith

oversatte Mormons Bog, (han er nemlig i Besiddelse af en Afskrift af de Karakterer, som fandtes paa Pladerne, tilligemed det originale Manuskript) er fuldkommen overbevist om dens guddommelige Oprindelse, og medens han ikke gjør det mindste Forsøg paa at paatvinge Folk sine Anskuelser og Tro, ønsker han dog paa en ligefrem Maade at gjøre Verden bekjendt med, at for hans Vedkommende er der ingen Forandring eller Skygge af Tilbagekaldelse. Efter at have boet her omtrent et halvt Aarhundrede, er det prisværdigt, at han samvittighedsfuldt kan skue tilbage paa sin forbigangne Historie med den Overvisning, at han Intet har gjort, hvorved hans Karakter som Borger eller Kristen kan plettes i mindste Maade, og naar han nu staar kronet med Lillierne af fem og halvfjerdsindstyve Vintre, og hans Pilgrimsvandring her paa Jorden for saa vidt er tilbagelagt, gjentager han atter sit Vidnesbyrd og vil lade Fremtiden overbevise Verden om, at han var et levende Vidne til dets Opfyldelse."

Disse Erklæringer angaaende David Whitmers Karakter styrker det Vidnesbyrd, han har baaret om den Bog, som er en Anstødssten for Verden, men en Glæde for den guddommelige Sandheds ydmyge Velynder. Det vil erindres, at Apostel Orson Pratt og Joseph F. Smith paa deres sidste Mission til de østlige Stater, besøgte det gamle Vidne til Mormons Bog, og i deres Nærværelse bekræftede han atter sit Vidnesbyrd om dens Sandfærdighed. En Beretning om deres Besøg hos og Samtale med ham blev efter deres Tilbagekomst offentliggjort i «Deseret News». (Se Skandinaviens Stjerne, 28de Aarg. Side 100.)

Det er med Glæde, at vi give Plads for Hr. Whitmers Forsvar, og vi ære ham for hans Trofasthed til Sandheden, medens vi samtidig beklage hans Blindhed med Hensyn til de senere Tilkjendegivelser af Guds Kraft samt Aabenbaringens Lys og Kundskab til Menneslægtens Saliggjørelse. Mormons Bog er et guddommeligt Værk, og de tre Vidners Vidnesbyrd vil visselig møde det Folk, som forkaster det, naar de en Gang skal møde for den evige Dom.

Dødsfald. Hanna P. Træggaard Due døde i Saltsøstaden den 5te April af Hjertesygdom, 62 Aar gammel.

Theodor Emil Due, Søn af O. F. og Kristine Due, døde sammesteds d. 4de April, 7 Dage gammel.

Kristine Helene Nielsen, Jørgen Chr. Nielsens Hustru, døde i Provo, Utah, d. 19de April. Hun var født i Horsens, Danmark, d. 22de Juni 1843, annammede Evangeliet, da hun var 15 Aar gammel, og emigrerede til Utah i 1864.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.